

Jeg troer, at Forslagsstilleren netop ved at tilføie denne Paragraph har vist, at han ikke vil indskrænke Kongens eller Regjeringens constitutionelle Ret. Jeg troer ikke, at den ærede Minister kan paavise nogen Lovbestemmelse, som giver Regjeringen sær Ret til, uden Indskrænkning ved fremtidige Love, at afgjøre Ansøgninger eller Bevillinger; jeg troer tværtimod, at det ved Grundloven er tilfigtet, saavidt muligt at indskrænke alt Bevillingsvæsen (Sa I). Dertil kommer, at den endelige Afgjorelse naturligtvis fremdeles bliver hos de paagjældende Autoriteter; det bliver deres Sag at bestemme, hvilken Bægt og Indflydelse der skal tillægges de fremkomne Erklæring og Supplicansens Bemærkninger til dem, og det vil altsaa vedblive, ligesom hidtil, at være Regjeringens Sag og Ret at sige, at det Ansøgte ikke kan bevilges, uden at den behøver at gjøre videre Rede for Marsagen dertil.

**J. N. Hansen:** De almindelige Grunde, der efter min Formening tale for nærværende Forslag, ere, antager jeg, det ærede Thing tilstrækkeligt bekendte fra forrige Sessjon, da nærværende Forslag ogsaa forelgaæ. Ved Sagens indledende Behandling hørte vi ogsaa de samme almindelige Grunde fremhævede af 2 ærede Rigsdagsmand; — jeg troer derfor ikke, det er fornødent, at jeg kommer tilbage til dem. — Jeg skal derfor alene holde mig til de Indvendinger, der idag ere fremkomne her mod Lovforslaget. Den ærede Justitsminister begyndte med at yttre, at jeg vistnok mere havde seet paa det Naturlige og Rigtige, der kunde synes at ligge i den Fordring, Lovforslaget gaær ud paa, end paa de Ulemper, der kunne være forbundne med Sagens Gjennemførelse; jeg troer virkelig ogsaa, at jeg er berettiget til mere at see paa det Naturlige og Rigtige; thi jeg er, ligesom den sidste ærede Taler, af den Mening, at naar en Sag synes paatrængende for Borgernes Vel og Sikkerhed, saa er det kun mindre betydende, om den ved dens Gjennemførelse skulde have adskillige Ulemper for Embedsstanden i Følge med sig. Efter min Mening er Hensynet til Borgernes og disses Stilling ligeoverfor Dyrighedsmagten det Første, og de enkelte Ulemper, som man vistnok saavidt muligt skal

søge at formindste, blive kun det Andet. Jeg troer altsaa at være berettiget til at see mere paa det Første end paa det Andet. De Indvendinger, der idag ere fremkomne, ere i det Hele taget de samme, som man tidligere har gjort gjældende, idet man ogsaa idag har udtalet den Mening, at man ikke, naar vedkommende Ansøgere kunne blive bekendte med Erklæringerne, kan vente, at disse ville blive saaa paalidelige, som de ellers vilde blive. Det er, synes mig, besynderligt at høre dette fremhævet fra Embedsstanden selv; jeg kan ikke forstaae, at Embedsstanden selv vil fremhæve, at den, naar den staaer ligeoverfor en Ansøger, ikke i alle Tilfælde vil give en paalidelig Erklæring, at den vil give mindre paalidelige Erklæring, naar den skal være disse Erklæring bekendt. Hvis den store Fleerhed af Folket, der maaskee betragter Embedsstanden mindre gunstigt, sagde noget Saadant, saa kunde jeg forstaae det; men at Embedsstanden selv vil gjøre det gjældende, det forstaaer jeg ikke. Jeg synes, at man kaster en Stygge paa sig selv eller paa sine Colleger, naar man siger, at de ere saa svage, at de ikke ville sætte Gud og deres Samvittighed øverst, naar de skulle afgive Embedserklæring paa Ansøgninger. At overlade til Dyrigheden, om den vil have den Godhed mod vedkommende Ansøger at vise ham Erklæringen, det er, hvad der nu er Tilfældet; men det finder den store Klasse af Statsborgerne, blandt hvis Tal de fleste Ansøgere befindende sig, aldeles utilstrækkeligt; thi de gaae ud fra, at, naar en Dyrighed i et givet Tilfælde nægter at meddele sin Erklæring, saa maa den have sin gode Grund dertil, og saa gjætte Vedkommende sig til, skjøndt de maaskee tage feil, at saa maa det være, fordi den har sagt Noget om dem, som den ikke troer kan staae fast, hvis Noget bliver bekendt med det. Det synes mig altsaa, at det, at Erklæringen kan leveres aaben, maa være en stor Ulempe for Vedkommende, naar de ikke ere tvungne til at gjøre det, og at Embedsmændene langt hellere maatte ønske, at de ikke kunde det, thi der ved, at de kunne det, og, som man fra flere Sider hører, ogsaa undertiden gjøre det, sættes de, efter min Formening, i den ubehageligste Stilling, en Embedsmand kan være i,